

(ד"א) מאתם - מאותם זמנים ושבחות, והפל סוד אחד. זהב וכסף ונחשת ותכלת וארגמן ותולעת שני. זהב - בסוד של יום ראש השנה, שהוא יום של זהב, יום הדין, ושולט אותו הצד, כמו שנאמר (איוב לו) מצפון זהב יאתה. וכסף - זה יום הכפורים, שמתלבנים חטאיכם של ישראל כמו שלג, כמו שנאמר (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשלג לבינו. וכתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם.

ונחשת - ימי קרבנות החג, שהם מרבבות העמים עובדי כוכבים ומזלות, והם נקראים סוד של הרי נחשת, ולכן מתמעטים בכל יום והולכים. ותכלת - זה פסח, השלטון של סוד האמונה, הסוד של צבע התכלת. ומשום שהיא תכלת, לא שולטת, עד שמשמידה והורגת כל בכורות מצרים, כמו שנאמר (שמות יב) ועבר ה' לנגף את מצרים. ולכן כל הגונים טובים בתלום, חוץ מתכלת.

וארגמן - זה שבועות, סוד הארגמן, שתורה שבכתב שנתנה בו כלולה משני צדדים - מימין ומשמאל, כמו שנאמר (דברים לב) מימינו אש דת למו, וזהו ארגמן. ותולעת שני - זהו ט"ו באב, שבנות ישראל היו יוצאות בכלי מילת, כמו שנאמר (איכה ד) האמנים עלי תולע.

עד כאן ששה צדדים. מפאן והלאה הסוד של עשרת ימי תשובה. ושש ועזים. וערת אילם מאדמים. וערת תחשים. ועצי שטים. ושמן למאר. ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. ואבני שהם. ואבני מלואים. עד

(ד"א) מאתם, מאינון זמני ושבתי, וכלא רזא חדא. זהב וכסף ונחשת ותכלת וארגמן ותולעת שני. זהב, ברזא דיומא דראש השנה, דאיהו יומא דזהב, יומא דדינא, ושלטא ההוא סטרא, כמה דאת אמר (איוב לו) מצפון זהב יאתה. וכסף, דא יום הכפורים, דמתלבנן חוביהון דישראל בתלגא, כמה דאת אמר (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשלג ילבינו. וכתוב (ויקרא ט"ז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם.

ונחשת. יומי דקרפנין דחג, דאינון רתיכי דעמין עובדי פוכבים ומזלות, ואינון אקרון רזא דהרי נחשת, ובגין כן מתמעטין בכל יומא ואזלין. ותכלת, דא פסח, שולטנו דרזא דמהימנותא, רזא דגוונא תכלא, ובגין דהיא תכלא, לא שלטא עד דשציאת וקטילת כל בוכרי דמצראי, כמה דאת אמר (שמות יב) ועבר יי' לנגף את מצרים. בגין כן, כל גוונין טבין בתלמא, בר מן תכלא.

וארגמן, דא שבועות, רזא דארגוונא, דתורה שבכתב דאתיהיבת ביה, כלילא מתרין סטרין, מימינא ומשמאלא, כמה דאת אמר (דברים לג) מימינו אש דת למו, ודא איהו ארגמן. ותולעת שני, דא איהו חמשה עשר באב, דבנות ישראל הוו נפקי במאני מלת, כמה דאת אמר (איכה ד) האמנים עלי תולע.

עד הכא, שית סטרין, מפאן ולהלאה רזא די ימי תשובה. וש"ש, ועזים, ועורות אילם מאדמים. ועורות תחשים. ועצי שטים. ושמן למאר. ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים. ואבני שוהם. ואבני מלואים. עד

הכא תשעה, לקבל תשעה יומין ויום הכפורים אשלים לעשרה. ומפל

כאן תשעה, כנגד תשעה ימים, ויום הכפורים משלים לעשרה. ומכל אלה אנו נוטלים תרומת ה' בכל זמן וזמן, כדי להשרות עלינו. בראש השנה אנו נוטלים תרומת ה', והוא סוד של ראש השנה, שבא מצד הזהב. ביום הכפורים אנו נוטלים אותה, והיא יום הכפורים שיושרת הבת את האם. בסכות אנו נוטלים אותה, והיא סכה, סוככת ומגנה עלינו, וכתוב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, וזוהי תרומת ה'.

בפסח אף כף אנו נוטלים אותה, והיא פסח. והרי בארנו, סוד הגון של אור התכלת. בשבועות אנו נוטלים אותה, והיא שתי הלחם, וכתוב (שמות כ) ונדבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. ואנו נוטלים מתורה שבכתב תורה שבעל פה. חמשה עשר באב, הוא עמד בשמחה על בנות ישראל. כל שאר הימים הם לתקון שלה, ולכן כתוב אשר תקחו מאתם.

כמו שהם מתיחדים למעלה באחד, אף כף היא מתיחדת למטה בסוד של אחד, להיות עם למעלה אחד כנגד אחד. הקדוש ברוך הוא אחד למעלה לא יושב על פסא כבודו, עד שנעשית בסוד של אחד כמו שלו, להיות אחד באחד. והרי בארנו הסוד של ה' אחד ושמו אחד.

סוד השבת, היא שבת שגאחות בסוד של אח"ד, להשרות עליה הסוד של אחד. תפלת ערב שבת, שהרי אז מתיחד פסא הכבוד הקדוש בסוד של אחד, ומתתקנת שישרה עליה המלך הקדוש העליון.

בשנבנסת השבת, היא מתיחדת ונפרדת מהצד האחר, וכל הדינים

אליו, אנו נטלין תרומת יי', בכל זמנא וזמנא, בגין לאשראה עלן. בראש השנה אנו נטלין תרומת יי', ואיהו רזא דראש השנה, דאתנא מסטרא דזהב. ביום הכפורים אנו נטלין לה, ואיהי יום הכפורים (אמור ק"ב) דירתא ברתיא לאימא. בספות אנו נטלין לה, ואיהי סכה סוככת ואגינת עלן, וכתוב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם ודא איהי תרומת יי'.

בפסח אף הכי אנו נטלין לה, ואיהי פסח. והא אוקימנא, רזא דגוון דנהורא תכלא. בשבועות אנו נטלין לה, ואיהי שתי הלחם. וכתוב (שמות כ) ונדבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר, ואנו נטלין מתורה שבכתב, תורה שבעל פה. חמשה עשר באב, איהו קיימא בחדוה, על בנות ישראל. כל שאר יומין, אינון לתקוונא דילה. ועל דא אשר תקחו מאתם פתיב.

בגוונא דאינון מתייחדין לעילא באחד, אף הכי איהי, אתיחדת לתתא ברזא דאחד, למהוי עמהון לעילא חד לקבל חד, קדשא בריך הוא אחד לעילא, לא יתיב על פורסייא דיקריה, עד דאיהי אתעבידת ברזא דאחד בגוונא דיליה, למהוי אחד באחד. והא אוקימנא רזא דיי' אחד ושמו אחד.

רזא דשבת, איהי שבת, דאתאחדא ברזא דרזא (ק"ה ע"ב) דאח"ד, למשרי עליה רזא דאחד. עלותא דמעלי שבתא, דהא אתאחדת פורסייא יקירא קדישא, ברזא דאח"ד, ואתתקנת למשרי עליה מלכא קדישא עלאה. בר עייל שבתא, איהי אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא, וכל דינין מתעברין מינה, ואיהי אשתארת ביחודא דנהירו קדישא,